

"Balherren No. 1."

Af Harald Harboe.

(Sluttet.)

Klubbens store Sal straaledes! — Lyset fra Gæstekrone funksle paa krigstid opstillede Baabendekorationer og spillede og legede paa glimrende Damessmykker og paa et hav af blanke knapper og skinende Solbesætninger.

Froten Ingeborg dansede med Lojtnant Karstens. — Hun tog sig storartet ud i en lyseblaa klar Køle med smaa lyserede Rojer paa Bryret og i Hoaret, og de straalende Øjne, hvormed Karstens betragede hende, viste ogsaa, at han fandt hende aldeles henrivende.

Som de dog mored sig, de to. — Albrig for havde nogen Herre paa et Bal funnet tale saa morsom til hende. Han saa al Ting paa en ganste anden Maade, end hun var vant til, — og saa saa' han fun det smukke og fine ved en Ting, — ja, og saa det morsomme, — alt det grimme og kjedelige lod han ligge, — og frem for alt saa han saa ærlig og brav ud.

Karstens dansede Kotillion med Froten Plenge, og da hun med et Forsøg paa Kotetter spurgte ham, af hvilken af Damerne her i Aften han nu helse vilde have en Kotillonsløsje, svorede han uden mindste Forlegenhed og med inderlig Overbevisning:

"Af Balllets smukkeste Dame, af Froten Ingeborg Krog!"

Han behovede saamænd ikke at have udtrykt sig saa tydelig, for da Ingeborg i den samme kom hen imod og med et forsøgende godt lille Ansigt fastede en lysegul Tojtroje i hans Knaphul, sagde det jublende Udtryk i hans Gang langt tydeligere end Ord, at intet i Verden var ham hjørre end dette Tegn paa hendes hjertet.

"Balherren No. 1" — Kandidat Hansen — var fuldstændig distanseret, og han befandt sig øjensynlig ikke rigtig vel ved denne noget uvante Situation. Efter de to første Dans havde han trukket sig tilbage til en Krebs af ældre Damer, som havde lejret sig ved Hoben af Muskelstræden, hvorfra de havde en ypperlig Uversigt over Balllets Gang. De ældre Damer var henrykte over Hr. Hansen, som beredvillig gav alle onstelige Øplysningser om de dantende Personers intimeste Forhold og som saa negennytig havde veget Pladsen, "for at Gæsterne kunde more sig".

Det var nu ikke udelukkende af Kjærlighed til sine Medmennesker, at Hansen ikke dansede mere, — fandt han ikke komme til at danse med Froten Krog, trod han sig slet ikke om det; — og det fandt han desværre ikke. Endnu forend først Dans begyndte, var han trængt gennem den Krebs af henviserende og turende Lojtnanter, der omgav den fædrede Præstebatteri for at bøde hende om en Dans, men hun havde kun let ad ham og sagt: "Jeg ved ikke, hvordan det er med Dem, Kandidat Hansen — men De er et meget uheldigt Menneske, — enten kommer De for tidlig eller ogsaa for sent, og begge Dele er lig galt." Dette var det haardeste Slag for ham endnu, men havde det endda været Slut med det. — Nej, — Malet var ikke fuldt endnu, — ber var beredt ham værre Tilskifter.

Med et sorgmodigt Ansigt saa Kandidat Hansen, at Froten Krog gav Karstens sin Kotillon, og nu saa han dem højre forbi sig let og graciøst, og han vistes ved at se, hvor henrykte de var ved hinanden. Men det var ham dog umuligt at lade være at se paa dem, og hans Øjne fulgte vogtende Parret paa deles Lykleds.

Lojtnant Karstens var en høj Mand, endog en meget høj Mand, og han var saa ortagen af sin nydelige Baldame, at han ganste glemt dette noget farlige Naturanoman; — han bare dansede, — vildere og vildere, — som om intet i Verden kunde standse ham; — det var ubesindig gjort af den gode Karstens, for det var noget, der kunde standse ham, og dette noget var, en forgylt Jerntap paa en af de pragtfulde Lyksterne. Karstens Hoved bruebælt til Lappen med en saa eftertrykkelig Kraft, at en Glaskuppel flirrende faldt ned paa Gulvet.

Der blev Døbstillshed i Salen. — Musiken holdt op som ved et Drøbelslag. Klubformanden og flere andre Bestyrelsesmedlemmer iløbte til og forsikrede i Munden paa hverandre med usundvendig høje Rosier, at det gjorde slet ingen Ting. Karstens tog sit Hæld præstigt og sad meget om Forladelse for sin uheldige Øpiraden som Jonglor; — en Kammerat bemerkede venligt til sin Dame, at der sandtes Mennesker, der ikke kunne more sig, uden at de slog noget i tæ; — fort sagt, Situationen blev tagen med Lækket.

Saa var det, at den tjenstvrigste Hr. Cand. pharm. Hansen sat den fortvilede

de Ide, at mulig flere af Kuplerne kunde gaa samme Vej, og at dette maatte forhindres. Ingen anede, hvorledes han havde tankt sig at forhindre flere lignende Katastrofer, men han viste Folk det med det samme; han tog resolut en Stol og steg smilende og hentyd til opaa den, sen venlig, og forekomme endaa ned paa de dybt under ham, forsammede forundrede Tilskuere, trækker sine Handter af og struer meget omhyggelig tre imaa Klemskruer løse, som holde den nærmeste Kuppel, bemærker han let hentast med godmobig Ironi, "at Froten Krogs Lys nok rent overstraler over varlige Gæsteknere", og satter dernest med sine "No. 8½" Hænder om det matvilde Glas for at besri det fra Ødelæggelsen

„Nej, ikke jo i Morgen, — Slatpisen som du er — men jeg maa have Svær i Morgen tidlig, inden vi afmarcherer, — men hvad da saa figer, saa har jeg dog dig, du dejlige lille Pige, ikke sandt." „Det har du Holger, — og mig skal du beholde alidt, lige saa længe jeg lever, — du smukke brillante Kjærefrise." — Klokken 7 næste Morgen ind Bataillonens marcherdyb i Bataillonskolonne paa Torvet. Helt og her saas jo et lidt forsvaret Ansigt, men nu var man i Gesleddet igjen, og den svidede op paa de matte Lemmer, men hvad der svidede vild Humor lege Glidebane hen ad det blanke Gulv.

Havde man set ad Kuppel No. 1's Ødelæggelse, saa jubledes man lige frem, da No. 2 gik samme Vej; alle lo, og højest af dem alle Froten Krog. Det var tydeligt, at havde hans Atter staat saa i forvejen hos Præstebatteriet, saa var de nu komplet forspilte. Klubformanden anmodede den ulykkelige Hansen i en noget irriteret Tone om dog nu for Guds Skyld at lade Nesten af Kuplerne sidde i Fred, og Hansen, der var en Besvismælle nar, fremstammede sonderhust ymge Undstyrninger, idet han samtidig bearbejded sine lidt forbrandte Finger med et parfumeret Lommekræde, som Froten Plenge barnehjertig rakte ham.

Hr. Hansen havde ved denne lille fiske Scene bidraget meget til Muntherdens Fremme; nu gik han hjem som en martyr, der vidste, hvad han stod for. Pastor Krog, som aldrig i sit Liv havde sagt Nej til noget, hans Datter var ham om, — havde heller ikke sagt Nej denne Gang; han havde tvært imod med Glæde givet hende til den friske og brave Lojtnant, som han havde holdt af fra første Øjekast; — og da Bataillonens lidt efter med vajende Hane og Klingende Spil marcherede forbi Præstegaarden, hejstes det store Flag paa Gavlen, og paa det øverste Trin af Trappen stod vor lille Præstebatteriet sammen med hele Faamilien og vinkede Farvel til sin Lojtnant.

Efter Balllet svang de mandlige Klubmedlemmer et højt Væger med Officererne, kun Karstens gik hjem, straks efter Dansen var forbi.

Pastor Krog gik foran med sin Kone og lod Ingeborg og Karstens i usortstillet Fred bag ved.

Lyssede hende omst og kjærlig paa Mund og Kinder. „Aa, hvor jeg dog er glad!" udbrød den lille Præstepige, „og nu skal vi hjem, — og i Morgen, — ikke for i Morgen, fortæller vi det til Fa't og Mo'r, — vel?"

„Nej, ikke jo i Morgen, — Slatpisen som du er — men jeg maa have Svær i Morgen tidlig, inden vi afmarcherer, — men hvad da saa figer, saa har jeg dog dig, du dejlige lille Pige, ikke sandt." „Det har du Holger, — og mig skal

du beholde alidt, lige saa længe jeg lever, — du smukke brillante Kjærefrise."

Klokken 7 næste Morgen ind Bataillonens marcherdyb i Bataillonskolonne paa Torvet. Helt og her saas jo et lidt forsvaret Ansigt, men nu var man i Gesleddet igjen, og den svidede op paa de matte Lemmer, men hvad der svidede vild Humor lege Glidebane hen ad det blanke Gulv.

Havde man set ad Kuppel No. 1's Ødelæggelse, saa jubledes man lige frem, da No. 2 gik samme Vej; alle lo, og højest af dem alle Froten Krog. Det var tydeligt, at havde hans Atter staat

saa i forvejen hos Præstebatteriet, saa var de nu komplet forspilte. Klubformanden anmodede den ulykkelige Hansen i en noget irriteret Tone om dog nu for

Guds Skyld at lade Nesten af Kuplerne sidde i Fred, og Hansen, der var en Bes

vismælle nar, fremstammede sonderhust ymge Undstyrninger, idet han samtidig

bearbejded sine lidt forbrandte Finger med et parfumeret Lommekræde, som

Froten Plenge barnehjertig rakte ham.

Hr. Hansen havde ved denne lille fiske Scene bidraget meget til Muntherdens Fremme; nu gik han hjem som en martyr, der vidste, hvad han stod for. Pastor Krog, som aldrig i sit Liv havde sagt Nej til noget, hans Datter var ham om, — havde heller ikke sagt Nej denne

Gang; han havde tvært imod med Glæde

givet hende til den friske og brave

Lojtnant, som han havde holdt af fra

første Øjekast; — og da Bataillonens

lidt efter med vajende Hane og Klingende

Spil marcherede forbi Præstegaarden,

hejstes det store Flag paa Gavlen, og

paa det øverste Trin af Trappen stod vor

lille Præstebatteriet sammen med hele Faamilien og vinkede Farvel til sin Lojtnant.

Otte Dage efter fundgjordes for den

lille Byss Befolning, at Cand. pharm.

Hansen og Froten Margrethe Pierce var

farvels.

—

Smæld og Smuld.

Ingen Fare. I en lille Provindsbyes Verkshus sad en Del af Byens Borgere sent paa Aftenen ved de sydste Oglas. Som Passioren var bedst i Gang traadte Byens eneste Ratvægter ind for ogsaa at tage sig en lille Forturstning.

"Se til, at Du kommer ud igjen i en Hart," raaede en af Øbrikken ved Bagteren, "ellers kan man jo restere, at helle Byen bliver sjaalet val!"

"Aa Snak!" svarede Bagteren.

Hjem skulde da sjæle? Jér her jo Allesammen!"

Den sugeste Natur taale Dr. J. H. McLeans Lar Wine Lung Balm. Sitker Middel for Fortolelse, Hæsedyg og Strubre og Lungergange. — Lite nødvidigt at svøge en at de store Udvendingspiller, naar en til Dr. J. H. McLeans Liver og Kidney Pillers klarer os.

Mange Mennesker have ladet sig narre af Avertissementer og betalt store Summe for en Behandling som ofte var vorene end ingen. Dr. N. Rosenberg Co. i Chicago, hvis Avertissement staar at læse i en anden Spalte, har i mange Aar ngt den mest ubetingede Tillsid, og der vilde ikke blive sagt noget alvorligt, og det var jo netop det, der skulde, det havde han jo lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:

"Til hør mange har De sagt det for, Lojtnant Karstens?"

"Ikke til en.....ubbesb Karstens med Overbevisningens Varme, men tog sig i det og fortsatte i en sagter Tone: "nej, jeg vil ikke leve for Dem, Froten Krog, jeg har sagt det samme til mange andre, til alt for mange, men albrig har jeg ment det, som jeg mener det i Aften; vil De ikke nok tro det, jeg vilde ikke haare ham, ja havde han ikke lovet sig selv saa fast oppe i Klubsalen. Endelig tog Karstens en resolut Beslutning.

"Bed De hvad, Froten Krog, jeg holder morderlig meget af Dem."

Froten Ingeborg maa have venet sig noget i den Retning, for hendes Svær kom rask og kvist fra hende, i det hun højede Hovedet og saa ned i Stenbroen:</p